

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg vil gerne gentage, hvad jeg har sagt, og jeg vil gerne gentage Venstres politik, men det har fru Mette Gjerskov lige gjort, og det synes jeg også er fint.

Nu kan jeg så måske begynde at konkludere på socialdemokratisk politik på udlændingeområdet i dag, og så må vi se, hvordan det er i morgen, for det ændrer sig fra dag til dag. Det er det, vi kan følge hele tiden.

Men i dag er det altså sådan, at man med det her vil have, at de her mennesker skal have en maksimumstid, de kan være på centrene, og derefter, når de har været der den maksimumstid, skal de have en midlertidig opholdstilladelse, interneres ude i en lejlighed i det øvrige samfund. Så har man sådan set gjort det, man gjorde tidligere med palæstinenserlov og alt, hvad vi tidligere har oplevet, hvor det hele flød. Det er i orden, hvis det er det, der er politikken, men nu er det spændende, hvor langt tid den socialdemokratiske politik fastholdes.

Formanden:

Tak til fru Irene Simonsen. Så er det hr. John Dyrby som ordfører.

Kl. 16.45

John Dyrby (S):

Det er jo en anelse besynderligt, at det er nødvendigt, at vi har en forespørgsel som den, vi har i dag. Det burde jo ikke være til debat, om vi har ret til at behandle mennesker og børn på en måde, der gør dem syge, uanset hvor i verden de kommer fra, og uanset hvor i verden de er på vej hen. Det burde ikke være til debat, om mennesker, der er i Danmark, skal leve under såkaldte motivationsfremmende foranstaltninger, der går ud på, at familier skal have utålelige forhold. De betyder ofte, at voksne mennesker får det værre og værre, og at børnene kun kan se magtesløse til.

Sandheden er, at Dansk Røde Kors og de ansatte på asylcentre gør en prisværdig indsats, men vores asylcentre er indrettet til at huse familier i korte perioder, og de egner sig altså ikke til længerevarende ophold. Alligevel er der børnefamilier, der sidder år efter år efter år i centrene, og som det ofte sker i sådanne situationer, er det de uskyldige, der betaler den største pris – i det her tilfælde børnene.

Børnene oplever hverken en normal barndom, en normal skolegang eller et normalt familieliv. Vi kan ikke være det bekendt, hvis vi blot stiltiende lader det fortsætte. Det er ikke deres fejl, at de er havnet i den situation, som de ikke har indflydelse på, og som de ikke selv kan være med til at forbedre. Men det kan vi.

Da politikere fra regeringspartierne så forholdene for familierne, der bor lang tid i asylcentre, var de ikke i tvivl: Det her kan vi ikke være bekendt. Det var ministeren først ikke enig i, og siden blev det til det, nogle har kaldt: »Nu får I et par fodboldstøvler, så må vi se, om vi får råd til bolden senere«. Nu har ministeren så afsat 37 mio. kr. specielt rettet mod børnenes forhold på asylcentre. Det er glædeligt.

Og det er ikke mindre glædeligt, at der på mindre end 2 måneder er sket et skift hos regeringen fra, at alt er, som det skal være, til, at der nu er afsat 37 mio. kr. Normalt roser jeg ikke regeringen, men ret skal være ret, og jeg vil gerne rose ministeren for det initiativ, også selv om jeg ikke tror, det løser alle problemerne – langtfra endda.

I oppositionen er vi naturligvis enige i, at der skal gøres noget for børnefamilier, der opholder sig lang tid i asylcentre, og det gælder også de fysiske forhold, f.eks. etablering af små køkkenfaciliteter, etablering af ordentlige toiletforhold og etablering af ordentlige pladsforhold.

Jeg har bemærket på Ritzau, at Dansk Folkeparti ikke mener, at pengene skal bruges til forbedringer af de fysiske forhold, mens ministeren mener, at 12 mio. kr. er afsat til det formål. Lad mig give det løfte til ministeren, at hvis Dansk Folkeparti ikke vil være med, så vil Socialdemokratiet, og jeg tror også, at den øvrige opposition gerne vil være med til at forbedre de fysiske forhold for familierne, der opholder sig i lang tid på centrene.

Så lad os i denne sag prøve for en gangs skyld at lægge juraen og lovteknikken til side, børnene er også vores ansvar. Sammen kan vi sende et stærkt signal om, at det her vil vi gøre noget ved, og vi vil gøre noget ved det meget hurtigt.

Lad os sænke de ideologiske parader, smøge ærmerne op og komme i gang. De 37 mio. kr. er et skridt i den rigtige retning, men jeg opfordrer til, at vi samtidig sætter en øvre grænse for opholdstiden på centrene, så vi ikke ser familier, der opholder sig år efter år efter år efter år i centrene. Det håber jeg regeringspartierne vil være med til.